

[Statsministeren.]

Varer, men han vilde overlade til os at tage Ansvaret for de Penge, den Valuta, som var givet ud til Indkøb heraf.

Det ærede Medlem understregede mine Udtalelser ved en tidligere Lejlighed om, at Kommunisternes Agitation og Optræden styrkede os. Jeg havde Lyst til at tilføje, at for mig ser det ud, som om det ærede Medlem er ved at indrangere ogsaa Socialdemokratiet i den Kolonne, der gennem falsk Tale og slet funderede Angreb gør akkurat det samme, saadan at de derigennem i Virkeligheden i Stedet for at svække os styrker os blandt alle besindige Folk her i Landet.

Det ærede Medlem var inde paa Sydslesviggpolitikken. Jeg beder om Formandens Tilladelse til at citere nogle faa Linier af, hvad jeg sagde, første Gang jeg havde Ordet, og som jeg stadig mener er det rigtige. Jeg sagde:

„Jeg skal gøre nogle enkelte Bemærkninger om det sydslesvigske Spørgsmaal; det skal ikke blive langt. Angaaende det Spørgsmaal er der nu skabt et Grundlag, som et stort Flertal her i Tinget er blevet enig om. Det er det Grundlag, vi nu maa arbejde paa, selv om baade den ene og den anden paa enkelte Punkter kunde have ønsket det anderledes.“

Det er Notens Ord og dens Retningslinie, vi maa arbejde paa og søge at gennemføre, og jeg vil bestride, at jeg i dette Arbejde er optraadt illoyalt eller har søgt at forhindre eller vanskeliggøre dette Arbejdes Gennemførelse.

Med Hensyn til Notens Fortolkning er der blevet spurgt mig, om jeg var enig i den Fortolkning, som var fremkommet i Bladet „København“. Maa jeg i den Anledning ogsaa citere et Par Linier af, hvad jeg sagde dengang og, saa vidt jeg husker, før der var fremkommet noget Spørgsmaal i den Retning:

„Jeg skal ikke prøve paa at fortolke Notens Ord; den taler, synes det mig, for sig selv.“

Det mener jeg fremdeles, men det er jo ret mærkeligt, at der er visse Kredse her i Landet, der ikke alene vil bestemme, hvad jeg ikke maa sige, men ogsaa vil bestemme, hvad jeg skal tale om. Jeg er ikke tilbøjelig til at danse, naar de ærede Medlemmer Hr. Aksel Larsen og Hr. Mogens Fog fløjter, selv om de optræder med „Politiken“ under Armen.

Jeg har udtalt, at jeg fandt Forsøg paa Fortolkning unyttigt; jeg kan tilføje: jeg finder det ogsaa skadeligt. Jeg skal derfor ikke

indlade mig herpaa, og det har jeg som sagt allerede givet Udtryk for, før dette Spørgsmaal fremkom. Det er en given Sag, at ud fra dette Synspunkt indlader jeg mig ikke paa en Fortolkning eller Udlægning af Notens Ord, det overlader jeg til det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft. Hans Forsøg derpaa, synes det mig, virker afskrækkende. Det ærede Medlem forsøgte, da han første Gang havde Ordet, at fortolke Noten. Han har nu genoptaget sin Fortolkningskunst, og jeg siger nu som dengang: det er Notens Ord og Indhold, der er det afgørende, og det er det, vi nu maa rette os efter.

Jeg synes heller ikke, at den Fremstilling, det ærede Medlem gav af hele Forhandlingen om Noten, er rigtig. Det ærede Medlem gav det næsten Udseende af, at Socialdemokratiet og de Radikale var blevet kidnappet ved denne Forhandling. Noten er fremkommet gennem en fri Forhandling, hvor een Part maaske har ønsket eet Ordvalg, eet Indhold, og andre har ønsket noget andet. Resultatet er blevet en Overenskomst, og det er den, der gælder uden Tillæg eller Fradrag. Men der er jo det ejendommelige, at det ærede Medlem i sin første Forklaring udtalte, at de andre Partier og Regeringen blankt havde accepteret Socialdemokratiets Synspunkter, men det synes, som om han er knap saa glad ved det nu. Jeg haaber, at hans Glæde over Noten skal vaagne op igen, saa at han ikke skal gaa og være alt for sorgbetyngt i Fremtiden paa Grund af det, han dér har været med til. Det kan han meget vel være bekendt.

Det ærede Medlem var ogsaa nu i sin sidste Tale inde paa det Spørgsmaal, som jeg stillede til Socialdemokratiet og til det ærede Medlem som Ordfører for dette, sidste Gang jeg havde Ordet, nemlig det Spørgsmaal, om der var nogen Aftale mellem det danske og det tyske Socialdemokrati, og i bekræftende Fald, hvad den gik ud paa, og om man følte sig bundet af den fremdeles. Dette Spørgsmaal fremstillede det ærede Medlem som et Angreb, som en Insinuation. Jeg vil fuldstændig skænke det ærede Medlem hans Betragtninger over mine Motiver og mine Hensigter, dem kender han aabenbart ikke det fjerneste til. Han følte det som en Sigtelse, sagde han. Jeg kan ikke have noget Ansvar for det ærede Medlems Følelser, men hans Betragtning er ganske urigtig. Mit Spørgsmaal, saavel som hvad der i øvrigt foregik, foregik heldigvis i en Sal, hvor Udtalelserne blev stenograferet og derfor ordret kan læses i Rigsdagstidende.

Det, jeg ønskede, var aldeles ikke nogen Insinuation eller noget Angreb, men det var